

“Al PSPV n’hi ha que parlen dels ciutadans a través de referències bibliogràfiques”

José Luis Ábalos (Torrent, Horta, 1959) optà a liderar el PSPV el 2000, quan acabà com a vice-secretari general. Des del 1999 és regidor a València. Dijous 18, just abans de tancar aquesta edició, es retirà de la cursa per fer costat a Alarte.

Poseu molt d'èmfasi a canviar el llenguatge i les estratègies de comunicació del partit. Com?

—Cal canviar el llenguatge, perquè puga ser assimilat pel ciutadà. Ha de ser un llenguatge més concret, més positiu, més emocional i més clar. Cal fugir de posicions difuses, contradictòries i matisades. Cal crear un marc de pensament favorable als nostres valors, alternatiu als de la dreta. Pel que fa a les estratègies comunicatives, cal escollir bé els missatgers, no tothom té les mateixes capacitats. Cal revisar la relació amb els mitjans —sobretot, amb els públics— i aprofundir en els mitjans alternatius. El nou líder ha de generar empatia.

—El nou líder podria ser escollit per un marge estret, si no hi ha un pacte d'última hora. Això no malbarataria aquest objectiu?

—Hem de mirar qui té experiència de lideratge. Jo, a la ciutat de València, fa anys que tinc un lideratge important, al si del partit. El lideratge es demostra quan tens la possibilitat d'exercir-lo; només cal recordar Zapatero, que no era percebut com un gran líder abans de ser secretari general, el 2000.

—El precandidat Alarte ha insistit que vol tenir mans lliures a l'hora de fer l'executiva i que no serà vice-secretari general de ningú. Què us sembla, aquest desig d'anar tot sol?

—Són coses que es diuen a les campanyes, perquè realment ens cal un projecte col·lectiu, incloent, integrador... La capacitat d'integrar genera il·lusió, i cal caminar en aquest sentit. És l'única manera d'obrir-se a la societat i de poder millorar les condicions de vida de la resta.

—Vau presentar la vostra precandidatura al juliol. Ho vàieu clar de molt abans o va ser tot més ràpid?

—Els temps d'aquest procés no eren definites. Vaig presentar-me tard respecte a aquells que s'havien presentat prompte. Però era tard quan vaig presentar-me? No hi havia temps marcats. Cadascú ha plantejat el procés com volia, i jo crec que no és bo de mantenir una candidatura a la secretaria general durant massa temps: hi havia unes eleccions i un congrés federal... No em semblava convenient de barrejar això amb el procés precongressual.

—I per què us presenteu?

—Primer, perquè sempre m'ha acompanyat la inquietud per a liderar aquest partit. I després, perquè crec que la meua candidatura aporta coses que no tenen la resta de candidatures.

—Penseu que la tensió de final dels 90 podria reproduir-se en passar el congrés?

—No. El 2000 el panorama era molt més convuls que no ara, i jo vaig acceptar la resolució del congrés, vaig integrar-me en aquella executiva per afavorir la unitat, vaig dissoldre tots els meus suports... Durant vuit anys s'ha dit que hi havia unitat, al PSPV. Tot i que no se'ns ha reconegut gaire, la unitat la fa possible aquell qui pot discrepar. Jo crec que vaig contribuir a aquella tranquil·litat. Ara encara resultarà més fàcil, la calma postcongressual.

—Com a mínim no han estat vuit anys perduts, no? Hi ha pau interna.

—No hem complert els objectius electorals que ens havíem marcat, no hem satisfet la nostra militància, i això és ben evident: hem acumulat derrotes i més

derrotes electorals, sense cap progressió esperançadora. Això a banda, la situació al partit és la que és: al llarg de les agrupacions que he visitat he comprovat que estem com fa vuit anys i que els canvis que aquesta organització ha exigut continuen pendents. Cal encarar aquests canvis de manera tranquil·la.

—Des del 1983 que sou a la vida política, des del 1999 com a regidor a la ciutat de València, on els resultats del partit són desastrosos. Alguns diuen que la solució del PSPV no pot venir d'una persona amb una trajectòria tan llarga i provinent del cap i casal.

—A Zapatero també li deien això. Era el secretari provincial de Lleó, i diputat per aquesta circumscripció des de 26 anys, i allà el PSOE mai no guanyava. Jo vaig ser el secretari general de València només cinc anys —n'hi ha que hi són de fa més temps i sembla que no compta, mentre que jo vaig plegar per decisió pròpia, amb tot el suport de l'organització— i mai no he estat cap de cartell. Vaig agafar-ne les regnes el 1995, amb 8 regidors, i me'n vaig anar el 2000, amb 11.

—Això fou gràcies a l'ensulsiada d'Esquerra Unida.

—No. L'ensulsiada s'ha produït ara.

—Van quedar-se amb 2 regidors dels 5 que tenien, i aquests 3 són els que va sumar el PSPV.

—Sí, però és que ells en tenien 5 gràcies a la nostra ensulsiada anterior. Vam recuperar la situació. A més, vam fer canvis democràtics que no s'han tornat a produir en aquesta ciutat: jo vaig ser escollit per primàries, cosa que no ha tornat a passar, hi va haver llistes obertes. Això no ha passat mai més. I pel que fa als regidors: amb mi, vam passar de 8 a 11, el 2003 en vam obtenir 12 i el 2007 ens hem quedat amb 12. No sé què és millor, si passar de 8 a 11 o estar estancats a 12. Zapatero guanyà Bono: els socialistes sempre perdíem a Lleó, al contrari que a Castella — la Manxa. Jo em presente a secretari general del partit, no a alcalde de València. A més, qui coneix a fons València, la seua complexitat, entén millor el país que no qui està en qualsevol lloc perdut. Tinc elements que em permeten de fer una anàlisi més acurada. I sobre si fa massa temps que hi sóc... Són 8 anys a l'Ajuntament. Alguns altres fa més temps que ocupen llocs de menys rellevància, i no se'n parla tant. Al remat, aquells que

tenim opinió i ambició, hi hem estat tota la vida, i els qui no, poden estar-s'hi tant temps com vulguen. A l'Ajuntament, n'hi ha que hi són des de fa tant temps com jo, tenen menys significació i van de renovadors.

—Al consistori valencià coincidiré amb Noguera. Podria haver estat una bona secretària general del PSPV?

—A Ana li reconec moltes qualitats. No us oblideu que vaig ser jo qui la va promoure per a candidata el 99, però això no significa que siga la millor líder.

—És molt estesa l'opinió que ella és molt treballadora, a diferència de vós.

—Els qui tenen mala intenció diuen això. Els amics, tot al contrari. Algú també deu parlar malament de vós, no?

—Supose.

—I sabeu qui són, no?

—Home...

—Jo, sí. Hi ha gent que no és feliç si tinc presència. Qui parla així de mi no fa res sinó expressar part del seu malestar. No tinc intenció de ser un impediment per a la felicitat d'alguns, però crec que, així com jo m'he obert un espai, uns altres se'l poden obrir. El problema és que hi ha qui menysprea el suport de la gent. Jo mai no he estat narcisista. La política, en tot cas, no és una cursa meritocràtica, sinó una cursa de guanyar voluntats. Treballa poc? Home, ahir vaig presentar un llibre; tinc una activitat internacional incomparable en relació amb qualsevol altre company; he produït moltíssim, a tots els nivells... Qui és capaç de tanta activitat, no ho és perquè treballa poc. Jo, a la política, hi dedique moltes hores cada dia, i passe molt de temps amb la gent del partit. A alguns els produeixen urticària, les bases. Si et passa això amb les teues bases, què no et passarà amb la ciutadania? Ací n'hi ha que parlen dels ciutadans per referències bibliogràfiques, però si vols fer costat als ciutadans, has d'estar amb ells. Afortunadament, els meus detractors són els de sempre. Si en

“A l'Ajuntament n'hi ha que hi són de fa tant com jo, tenen menys significació i van de renovadors”

tinguera de nous em preocuparia, però són els de sempre, ben fidels. Com els amics.

—No sou partidari de refundar el partit, però proveu al canvi de nom.

—No. Dic que no s'hi val a caure en esquizofrènia. Hom no pot jugar a tot alhora. No pot ser que allò que acceptem per als ciutadans sembla una cessió. Has d'incorporar amb responsabilitat els teus actes. Primer canviem el projecte, i després ja veurem si canviem les sigles. Ens cal una conferència política.

—Però sou l'únic dels cinc precandidats que heu dit...

—...Sóc l'únic dels cinc que diu que entén que els projectes es revisen. No faré, però, cap concurs d'esquerranositat ni d'essències, que és allò que passa en alguns partits quan perden eleccions.

—Cedireu els avals a Alarte, si no arribeu al 25% necessari?

—Ja he dit que els avals no són meus. Qui m'ha donat l'aval no m'ho permetria. Qui està amb mi, és lliure, i per això està amb mi, perquè no entra en unes altres històries. No jugaré amb els avals. Només jugaré amb la representativitat que tinc. Per això no cal que duga ni un sol aval. No com uns altres, que ni els ha interessat ni han necessitat vots de la gent, a la seua carrera política.

—Descarteu presentar-vos a la secretaria provincial de València que s'estrenarà enguany?

—Doncs sí. No vull pas presentar-me a tot allò que isca. M'hauria esperat al congrés provincial. A Alacant m'acusaren d'això: “Voleu ser secretari provincial!” Vaig respondre que, en aquest cas, ho devia fer fatal, perquè què hi feia aleshores a Alacant?

—Seran un contrapès perillós per al secretari general, els caps provincials?

—Hi ha aquest risc. I al congrés federal, tots aquests que ara defensen les comarques, no van dir ni pruna. Al PSPV, però, mai no ens vam qüestionar que no ens organitzàvem com el país. Ara, com que ho ha dit Espanya, tothom ha callat. No pots ser valent només al pati de casa, has de ser-ho arreu. Com els que fa anys que parlen de llistes obertes i van callar a la comissió d'estatuts. Si a la Generalitat haguérem aprovat una llei de comarcalització, ara no hi hauria aquest problema. Tindríem comarques.